

Recurs introdus la 30 septembrie 2011 de ThyssenKrupp Elevator AG împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) pronunțate la 13 iulie 2011 în cauzele conexe T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 și T-154/07, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs și alții/Comisia

(Cauza C-505/11 P)

(2011/C 347/33)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: ThyssenKrupp Elevator AG (reprezentant: T. Klose, avocat)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurenteii

- Anularea în tot a Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 13 iulie 2011, pronunțată în cauzele conexe T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 și T-154/07 (ThyssenKrupp Liften Ascenseurs și alții/Comisia), în măsura în care prin aceasta se respinge acțiunea și în măsura în care privește recurenta;
- cu titlu subsidiar, reducerea la un quantum mai rezonabil a amenzii aplicate recurenteii conform articolului 2 din decizia Comisiei Europene din 21 februarie 2007, care a făcut obiectul acțiunii;
- cu titlu mai subsidiar, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul prezentului recurs, recurenta invocă în total șase motive privind necompetența Comisiei, încălcarea normelor fundamentale de procedură, încălcarea Tratatului CE, respectiv a Tratatului FUE și a normelor juridice care trebuie aplicate pentru punerea în aplicare a acestor tratate, precum și abuzul de putere și încălcarea drepturilor fundamentale.

În primul rând, recurenta susține că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept întrucât ar fi confirmat competența Comisiei de a pune în aplicare procedura. În opinia recurenteii, Tribunalul ar fi trebuit să anuleze decizia Comisiei ca urmare a inaplicabilității articolului 101 TFUE (ex articolul 81 CE), din cauza lipsei de relevanță interstatală a încălcărilor locale imputate. Chiar și în cazul în care ar declara aplicabil articolul 101 TFUE, Tribunalul ar fi trebuit să țină cont de faptul că, în conformitate cu Comunicarea privind cooperarea, sistemul de competențe paralele întemeiat pe Regulamentul nr. 1/2003⁽¹⁾ s-ar opune în orice caz competenței Comisiei. În sfârșit, Tribunalul nu ține cont de

faptul că deschiderea ulterioară a procedurii de către Comisie ar reprezenta o încălcare a certitudinii și a legalității în materie de sancțiuni, protejate în calitate de principiu fundamental de drept.

În al doilea rând, Tribunalul nu ar fi ținut cont de faptul că există o încălcare a principiului *ne bis in idem*, întrucât Comisia nu a luat în considerare deciziile de clemență în favoarea recurenteii emise de autoritățile naționale de concurență înaintea deschiderii procedurii.

În al treilea rând, recurenta susține că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că a confirmat decizia Comisiei de a considera recurenta răspunzătoare în solidar cu filialele sale. Recurenta consideră că este incontestabil că nu a participat la încălcări. Imputarea comportamentului unui terț pentru motivul prezumției greșite a răspunderii unității economice ar fi contrară principiului general de drept penal al răspunderii personale, principiului *in dubio pro reo* și dreptului la un proces echitabil.

În al patrulea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept întrucât confirmarea răspunderii în solidar a recurenteii ar încălca principiul răspunderii personale. Cu titlu subsidiar, recurenta susține că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept întrucât ar fi confirmat decizia Comisiei, deși recurenta nu deține suficiente cote de capital în raporturile interne pentru a fi prezumată răspunzătoare și că, în această privință, hotărârea ar fi nemotivată.

În al cincilea rând, recurenta susține că, în hotărârea sa, Tribunalul ar fi încălcat ampla obligație de control care îi revine potrivit legii, întrucât acesta ar fi controlat insuficient caracterul disproporționat al stabilirii quantumului de bază, al multiplicatorului de descurajare și al aplicării de amenzi multiple pentru încălcări paralele, precum și lipsa aprecierii de către Comisie a cooperării recurenteii, încălcând astfel dreptul fundamental la un proces echitabil și garanția protecției juridice aferente acestui drept. În orice caz, hotărârea ar fi nemotivată, în măsura în care ar confirma aplicarea de amenzi multiple, care se îndepărtează de la practica decizională a Comisiei.

În al șaselea rând, în ceea ce privește stabilirea quantumului de bază pentru încălcarea referitoare la Germania se invocă încălcarea principiului proporționalității și a principiului egalității de tratament, întrucât în stabilirea acestei sume s-a inclus cifra de afaceri rezultată din produse care nu fac obiectul încălcării, deși acestei stabiliri i s-ar opune motive imperative. În această privință, în raport cu Schindler, Tribunalul ar fi realizat o motivare diferențiată în mod întemeiat, însă, în mod nelegal, în raport cu recurenta nu a efectuat o astfel de distincție.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269).